

Navihana papiga.

Neka gospa v mestu je imela papigo, ki je znala oponašati. Vsled tega je imela gospa z njo semtertja neprilike.

Nekega jutra je zaklicala gospa skozi okno iz drugega nadstropja na ulico premogarju: »Prinesite mi en cent premoğa«. Premogar je to tudi storil.

Ko se je pa premogar vrnil s prazno vrečo na ulico, je začul opetovano naročilo iz istega okna: »Prinesite mi en cent premoğa«. Ko je premogar prinesel gospe vdruhič premoğ, je ta pripomnila: »Čemu mi zopet prinašate premoğ. Saj ga vendar nisem več naročila?«

Premogar je pa odločno trdil, da je razločno čul naročilo iz istega okna. — »No, ga pa sprejemem vseeno, akoravno ga nisem naročila, da ga Vam ne bo treba nositi nazaj«, je rekla gospa.

Ko je pa prišel premogar z prazno vrečo zopet na ulico, se mu je pripetilo isto kot prej.

A sedaj je gospa že zalotila naročnika premoğa — svojo papigo.

Ko je zagledala papiga prihajajočo gospo z bičem v roki, jo je naglo popihala, skočila na hodnik, odtam pa čez kuhinjo v spalno sobo in smuk pod posteljo. Tam je papiga menila, da je varna pred palico.

Ko je prišla gospa z bičem v kuhinjo, sta se maček in pes, ki sta ravno zajtrkovala, tako prestrašila, da sta skočila čez posodo, napolnjeno z mlekom, in sta jo prevrnili.

Mislila sta namreč, da je prišla gospa nadnja. Zbežala sta pa tudi v spalno sobo, se skrila pod posteljo in tam dobila nepričakovanega prijatelja: papigo.

Stisnila sta se vsak na eno stran papige, češ, da jih bo ona varovala.

Papiga je pa pogledovala prav plašno sedaj enega in zopet drugega. Konečno pa se je ujunačila ter zaklicala: »Prinesita mi en cent premoğa!«

Pleničar.

Bili so časi ...

Bili so časi,
ko so na plani
širok cvetele
rožice pestre —
toda sedaj so
vse ovenele.

Bili so časi,
ko so veseli
pesmice sladke
ptički nam peli —
toda sedaj so
vsi onemeli.

Bili so časi,
ko se mi srce
zorne mladosti
je veselilo —
toda sedaj je
lepim trenutkom
vsem odzvonilo — —

L—č.

